

Arrest

nr. 163 234 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
 en X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2000 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 maart 2003 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 27 maart 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.5. Op 13 maart 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 8 juni 2009 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een verblijf van één jaar naar aanleiding van hun aanvraag vermeld in punt 1.3.

1.8. Op 1 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 17 mei 2010 wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partijen beëindigd op grond van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Bij de arresten van 28 september 2010 met de nummers 48 655 en 48 653 worden de beroepen vermeld in punt 1.9. verworpen.

1.11. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 11 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.13. Bij arrest nr. 150 306 van 31 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.14. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede en de derde verzoekende partij alsook ten aanzien van de minderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich tevens op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze

vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2003 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigeren van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen dienden hiertegen beroep in bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op datum van 19.05.2008. op 28.05.2003 dienden zij een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 93.3 Deze regularisatie werd hen toegestaan op datum van 08.06.2010. Bij beslissing d.d. 17.05.2010 wordt hun verblijfsrecht ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkenen doelbewust de Belgische overheid hebben trachten te misleiden. Betrokkenen hebben tijdens de asielpcedure en de regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Echter, op het ogenblik van hun asielaanvraag en regularisatieaanvraag waren betrokkenen in het bezit van hun Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, waardoor duidelijk werd dat België niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van betrokkenen. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente dit was een voorwaarde tot eventuele verlenging van hun verblijf. Betrokkenen hebben dus doelbewust de Belgische instanties misleid met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht. Betrokkenen hebben gedurende een periode van meer dan Negen jaar de bevoegde instanties misleid. Bovendien hebben betrokkene onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan hun verblijf in België uitgebouwd. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Het verblijfsrecht van betrokkenen werd aldus ingetrokken op datum van 17.05.2010. Betrokkenen tekenden beroep aan deze beslissing. Zij roepen dit hangende beroep in als buitengewone omstandigheid. Echter, dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en verhindert bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen. Betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadvrouw teneinde hun belangen te laten behartigen. Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 6 van het EVRM. Echter, betrokkenen kunnen zich niet beroepen op artikel 6 EVRM daar hun recht op een eerlijke en openbare behandeling van hun zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld, niet in het gedrang komt door de eventuele afwezigheid van betrokkenen. Zij kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman teneinde hun belangen in deze procedure te laten behartigen.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus verblijf. Sinds 17.05.2010, datum waarop het verblijfsrecht van betrokkenen werd ingetrokken, hebben ze zich bovendien bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 03.05.2012 en 12.12.2014 (enkel voor dhr. F.D. (...)) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven en dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De

elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaan dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in verblijf bekomen op frauduleuze gronden en sinds 17.05.2010 vindt deze eventuele scholing plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat de kinderen school lopen. Het laatste bewijs van scholing dat zich in het administratief dossier is het schoolattest voor de kinderen Nikola en (nu meerderjarige) Dmitry voor het schooljaar 2009-2010. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs dat de kinderen momenteel nog steeds schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en enkel België kennen en dat ze bovendien enkel Nederlands zouden spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande dat het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemaakt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en in het bijzonder op de artikels 28 en 29. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001) Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridische volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat ze niet beschikken over een onderkomen en dat er een mensonterende situatie terecht zullen komen als ze moeten terugkeren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of

kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw F. (...) verbleef immers ruim 25 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om eerst frauduleus en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat ze niet over een onderkomen beschikken en aldus in een mensonterende situatie terecht zullen komen, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten gepleegd zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat aan alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen, betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat ze nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid aan de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). We stellen bovendien vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.“

1.15. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene werd op datum van 10.12.2014 door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.”

1.16. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene heeft bewust getracht de Belgische overheid te misleiden om verblijfsrecht te bekomen. Zij heeft tijdens haar asielaanvraag en haar regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Echter, zij was altijd in het bezit van haar Russisch paspoort dat bovendien een Italiaans visum bevatte. Zij bewam haar verblijfsrecht dus op frauduleuze gronden.”

1.17. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op de eerste verzoekende partij. Dit wordt ter terechtzitting door de verzoekende partijen niet betwist. Ter terechtzitting bevestigen de verzoekende partijen dat het beroep in zoverre het ingesteld is door de eerste verzoekende partij tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is, gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang in haar hoofde.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op in zoverre deze gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij licht haar exceptie toe als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat de bevelen om het grondgebied te verlaten gesteund werden op artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;” Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

5

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekers maken voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm, zoals verder blijkt infra.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moeten de verzoekende partijen daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden bevelen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motiveringen worden door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij in haar verweernota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De advocaat van de verzoekende partijen laat na ook maar enige duiding te geven bij het door de verwerende partij betwiste belang bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

In de uiteenzetting van haar 'middelen tegen het bevel' in het verzoekschrift, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

In het verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat het bevel het gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd, uiteraard ook het daaruit volgend bevel dient vernietigd te worden, dat dit werd bevestigd in arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 van de Raad. Zij werpen ook nog op dat nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van de verwerende partij, dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Voorts wijzen de verzoekende partijen ook nog op de arresten nrs. 77 128 en 77 130 en arrest nr. 123 355 van 29 april 2014 van de Raad en menen dat uit deze arresten volgt dat bij een vernietiging van de eerste bestreden beslissing ook de bevelen dienen te worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat uit de tweede, derde en vierde bestreden beslissing geenszins blijkt dat deze beslissingen het gevolg zijn van de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft geen implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de door de verzoekende partijen beoogde beslissingen betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen op dezelfde datum als de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt.

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015, en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hebben een verschillende juridische grondslag en zijn het gevolg van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de voornoemde beslissingen op dezelfde dag en door eenzelfde attaché zijn genomen alsook op dezelfde dag betekend werden, doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

Een eventueel tussengekomen nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft niet automatisch tot gevolg dat de bestreden bevelen dienen te worden vernietigd.

Nu nergens uit blijkt dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een automatisch gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing, kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig voorhouden

als zou de verwerende partij in de bevelen om het grondgebied te verlaten diende te vermelden dat deze het gevolg zijn van de geweigerde regularisatieaanvraag.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar verschillende arresten van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

De verzoekende partijen tonen niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij de onderhavige vordering in zoverre deze gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 24 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “*de bestreden beslissing*” genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen wijzen er onder meer op dat zij hun aanvraag op 11 februari 2015 indienden als een gezin en stellen niet te begrijpen waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, waarbij zij wensen te reageren op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

In wat kan beschouwd worden als een achtste onderdeel, betwisten de verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in verblijf bekomen op frauduleuze gronden en sinds 17.05.2010 vindt deze eventuele scholing plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat de kinderen school lopen. Het laatste bewijs van scholing dat zich in het administratief dossier is het schoolattest voor de kinderen Nikola en (nu meerderjarige) Dmitry voor het schooljaar 2009-2010. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs dat de kinderen momenteel nog steeds schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en enkel België kennen en dat ze bovendien enkel Nederlands zouden spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande dat het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemaakt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

De verzoekende partijen betogen dat de kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding hebben gehad en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen. Ze stellen zich de vraag hoe men in het geval van de kinderen kan spreken van een ‘land van herkomst’ daar zij er nog nooit zijn geweest en het land van herkomst van de kinderen aldus België is, dat zij immers al vijftien jaar in België verblijven. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij het dossier grondig dient te onderzoeken en

rekening dient te houden met alle elementen in het dossier en het geheel van de elementen, dat het feit dat zij in België verblijven, in afwachting van hun procedure en waar zij een veilig leven kunnen leiden samen met de kinderen en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om een verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zou gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied. De verzoekende partijen menen dat het onredelijk is van de verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen. Zij wijzen erop dat zij hier wonen en leven, dat zij de kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur en dat het onredelijk is van de verwerende partij om het tegenovergestelde te verwachten. Zij wensen op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders, dat hier met de toekomst en de veiligheid van de kinderen wordt gespeeld in de meest negatieve betekenis, dat de belangen van de kinderen niet mogen opgeofferd worden voor de acties die men eventueel aan de ouders kan verwijten. De verzoekende partijen menen dat de gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen. Zij menen dat dit flagrant onzorgvuldig is en niet getuigt van enig onderzoek.

De verzoekende partijen wijzen er nog op dat de verwerende partij de aangevoerde elementen niet ontkent.

Vervolgens vragen de verzoekende partijen zich ook nog af hoe de verwerende partij, zonder enig onderzoek, tot de conclusie komt dat het zeer ongeloofwaardig zou zijn dat de kinderen enkel Nederlands zouden spreken. Zij menen dat de verwerende partij de beslissing moet nemen op basis van feiten van het dossier en niet op grond van veronderstellingen. Zij wijzen erop dat de minderjarige kinderen in België geboren zijn en enkel in België hebben geleefd, dat er dan ook een schending van de motiveringsplicht voorligt.

Zij wijzen er nog op dat de kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad hebben en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen, dat het dan ook onredelijk is van de verwerende partij om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen, dat men niet uit het oog mag verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen, dat het duidelijk mag zijn dat dit van toepassing is op de situatie van de verzoekende partijen. Zij herhalen dat het onredelijk is van de verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, dat zij immers niet mogen worden gestraft voor de acties die eventueel zouden kunnen verweten worden aan de ouders. Voorts menen de verzoekende partijen dat de aanvraag niet rechtlijnig met andere dossiers wordt behandeld, dat immers steeds wordt gesteld dat integratie vereist is alsook wordt er een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst ten opzichte van België. Zij menen dat deze vergelijking enkel gemaakt wordt als ze in het nadeel van de vreemdeling speelt, doch dat met hier weigert rekening te houden met het verblijf van de verzoekende partijen en de kinderen, een verblijf dat uiteraard langer is in België dan in het land van herkomst, dat de minderjarige kinderen nog nooit in Rusland zijn geweest, dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

4.2. Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing, dienen de middelen onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.3. Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag

om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en enkel België kennen en dat ze bovendien enkel Nederlands zouden spreken niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande dat het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat de betrokkenen hun verblijf in België bekomen hebben op frauduleuze gronden en zich genesteld hebben in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op 17 mei 2010 en dat indien de betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, deze problemen zich niet gesteld hadden, zodat opgemerkt kan worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

4.6. De verzoekende partijen betogen onder meer dat de minderjarige kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding hebben gehad en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen, dat zij nog nooit in het 'land van herkomst' zijn geweest, dat hun land van herkomst België is, dat zij hier al vijftien jaar verblijven, dat de verwerende partij het dossier grondig dient te onderzoeken en rekening dient te houden met alle elementen in het dossier. Zij menen dat gelet op het feit dat de minderjarige kinderen enkel in het Nederlands opleiding hebben genoten en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen, het onredelijk is van de verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, dat de kinderen immers niet mogen gestraft worden voor de acties die eventueel aan de ouders zouden kunnen verweten worden.

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 11 februari 2015 (zie punt 1.14.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de advocaat van de verzoekende partijen betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerde:

*“Zij verblijven reeds meer dan 14 jaar op het Belgisch grondgebied, waarvan een tijdlang legaal. De twee jongste kinderen zijn in België geboren en het oudste kind heeft slechts zijn eerste zes levensjaren doorgebracht in Kazachstan. Dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Zij kunnen niet terugkeren naar een land waar zij niets of niemand meer kennen!
(...)”*

4.8. Hieruit blijkt dat de aanvragers, zijnde onder meer de verzoekende partijen en de minderjarige kinderen, zich onder meer beroepen op het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden en dat zij niet kunnen terugkeren naar een land waar zij niets of niemand kennen als buitengewone omstandigheden waarom het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk is om hun verblijfsaanvraag in te dienen in het buitenland.

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de twee minderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partijen in België geboren zijn op 4 april 2002 respectievelijk 22 februari 2012. Aldus waren de minderjarige kinderen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing ongeveer dertien jaar respectievelijk ongeveer drie jaar oud. De verzoekende partijen houden voor dat de minderjarige kinderen enkel België kennen. Deze gegevens worden door de verwerende partij niet betwist.

Betreffende deze gegevens, het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, motiveert de verwerende partij vooreerst dat het zeer ongeloofwaardig is dat de betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. De Raad ziet echter niet in op welke wijze deze motivering betreffende het niet kunnen weerhouden van de aangevoerde buitengewone omstandigheid dat de kinderen enkel Nederlands spreken, ook een antwoord biedt op de aangevoerde buitengewone omstandigheid dat de minderjarige kinderen in België geboren zijn en opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden en dat zij niet kunnen terugkeren naar een land waar zij niets of niemand kennen. Minstens wordt het geboren zijn in België en het enkel België kennen door de verwerende partij verengd tot het Nederlands spreken. Gelet op het aanvoeren als buitengewone omstandigheid van het feit dat de minderjarige kinderen in België geboren zijn en opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden en dat zij niet kunnen terugkeren naar een

land waar zij niets of niemand kennen, zonder hierbij, in het kader van de buitengewone omstandigheden, te verwijzen naar het feit dat zij enkel Nederlands zouden spreken, is een dergelijke verenging onredelijk en niet verenigbaar met de stukken van het administratief dossier.

Voorts motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, enkel nog dat de verzoekende partijen hun verblijf hebben bekomen op frauduleuze gronden en zich sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op 17 mei 2010 hebben genesteld in illegaal verblijf, dat indien zij zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, deze problemen zich niet hadden gesteld, dat aldus dient opgemerkt te worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

4.10. Daargelaten de vraag of het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen *in casu* een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen de verzoekende partijen worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift opperen dat het onredelijk is dat geen rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen, waarbij zij verwijzen naar het feit dat zij in België geboren zijn en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen, daar de kinderen niet mogen gestraft worden voor de acties die zouden kunnen verweten worden aan de ouders.

De Raad stelt vast dat betreffende het belang van de kinderen, in zoverre het de aangehaalde buitengewone omstandigheid met betrekking tot het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen betreft, enkel gemotiveerd wordt dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden gelet op het feit dat de verzoekende partijen hun verblijf bekomen hebben op frauduleuze gronden en zich na de intrekking van hun verblijfsrecht hebben genesteld in illegaal verblijf, dat indien zij zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, deze problemen zich niet hadden gesteld, dat aldus dient opgemerkt te worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als enig motief dat de verzoekende partijen frauduleus en illegaal in het Rijk hebben verbleven. Het frauduleus en illegaal verblijf van de ouders op zichzelf kan geen incidentie hebben op de belangen van de kinderen die geen inspraak hebben gehad in het frauduleus handelen en het verblijf in illegaliteit en aldus geen verantwoording bieden waarom het in België geboren zijn en enkel de Belgische cultuur en gewoontes kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, geen buitengewone omstandigheden uitmaakt.

Het is aldus, gelet op bovenstaande vaststellingen, kennelijk onredelijk van de verwerende partij om betreffende de aangevoerde buitengewone omstandigheid van het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, enkel te verwijzen naar de onwaarschijnlijkheid van het enkel Nederlands spreken door de kinderen en het frauduleus en illegaal verblijf van de ouders, en aldus onzorgvuldig om geen onderzoek te leveren/motieven te voorzien betreffende de belangen van de kinderen in zoverre het de aangevoerde buitengewone omstandigheid van het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen betreft.

4.11. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partijen er met hun kritiek aan voorbij gaan dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd omtrent het feit dat de jongste kinderen in België geboren zijn en enkel Nederlands zouden spreken, dat de verzoekende partijen het argument niet weerleggen dat het zeer ongeloofwaardig is dat ze in de huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken en er eveneens aan voorbijgaan dat in de beslissing reeds geargumenteed werd omtrent de rechten van de kinderen.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat wel degelijk gemotiveerd werd omtrent het feit dat de jongste kinderen in België geboren zijn en dat geargumenteed werd omtrent de rechten van de kinderen, doch toont niet aan dat op grond van de gegeven motieven op redelijke wijze kon worden vastgesteld dat het in België geboren zijn en het enkel België kennen niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

4.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER